

je igrala vlogo v hrvaški zgodovini in se zanimala za književnost. Gjalški v svojih povestih in Vojnović v svojih dramah sta nam rekonstruirala življenje po starih hrvaških plemiških dvorih, Domjanić je pa sam izšel iz takega dvora in ga nam predstavil neposredno v svojih pesmih. Po poklicu je doktor prava in sodnik v Zagrebu. Pesmi zlagati je pričel že jako

iz življenja hrvaškega naroda v hrvaški narodni duši. Njegovo življenje in delovanje se je razvijalo v jako neugodnih zunanjih okoliščinah.

Josip Kozarac: **Male pripovedi**. I. zvezek. — S tem zvezkom je pričelo društvo zbirati spise znanega starejšega hrvaškega pisatelja. Na mesto uvoda stoji pisateljeva avtobiografija. Josip Kozarac

NIKITA, KRALJ ČRNOGORSKI

MILENA, KRALJICA ČRNOGORSKA

zgodaj, toda jih ni takoj priobčeval. Poleg pesmi je napisal tudi nekaj črtic in književnih ocen, zlasti iz slovenske književnosti. Prevedel je nekaj Heineja, Verlainea, Tolstoja. Njegovi vzori so: Heine, Verlaine, Maeterlinck, Gogolj, Lermontov, Andrejev, Puškin, Dostojevski, Nadson.

M. Nehajev: **„Bieg, poviest jednog našeg čovjeka.“** Nehajev je še primeroma mlad, nima še popolnoma 30 let, a je jako plodovit pisatelj. Rodil se je v starem uskoškem gnezdu Senju na Primorju. Oče mu je bil Čeh, a mati iz stare primorske rodbine Poličev. Po poklicu je doktor filozofije, bil je gimnazijski suplent in sedaj je asistent na deželnem agrikulturnokemičnem zavodu v Križevcih. Prvič je dal v tisk neko pesmico leta 1889., ko je imel komaj deset let. Kot dijak je sodeloval pri litografiranjem dijaškem listu „Nada“, katerega je nekaj časa tudi urejeval skupaj z V. Jelovškom. Potem je začel razne svoje spise priobčevati v raznih hrvaških listih. Napisal je tudi nekaj dram. „Život“ se je igral v zagrebškem gledališču. Leta 1905. je bil urednik „Obzora“ in je dosegel, da je pričel ta list prvi med jugoslovanskimi časniki izhajati po dvakrat na dan. Sedaj je Nehajev stalni sotrudnik „Savremenika“.

Jure Turić: **Igra životom.** — Ta knjiga je zbirka novel, ki so bile večinoma že natisnjene po drugih listih. Turić je potomec stare ličke rodbine, ki je imela že več članov, ki so se pečali s slovstvom. Po poklicu je učitelj in zanimajo ga predvsem šolska in pedagoška vprašanja. Zlasti se peča z vprašanjem, kako bi se preosnovala šola tako, da bi dajala zdravo inteligenco in dvignila gospodarsko in moralno stanje ljudstva. V leposlovnih spisih razpravlja predvsem razmerje tuje in odtujene inteligence do ljudskih slojev. Drugi predmet njegovim leposlovnim spisom je, da išče vzroke raznih neugodnih pojavov

je eden najboljših predstavitev realizma v hrvaški književnosti. Opisuje življenje in razmere Slavoncev s krepkimi, živahnimi potezami. Odkriva napake ljudstva in kaže, kako se je treba popraviti. Njegovi spisi so torej prepojeni s socialnim duhom.

Vladimir Lunaček: **Četiri aktovke.** — Mladi hrvaški pisatelj in sotrudnik „Savremenika“ razpravlja v štirih kratkih enodejankah boj ženske med dolžnostjo in nagnjenjem. Za moto si je vzel Goethejev verz: „Vom Weib denkt schlecht nur, der es viel mißbraucht.“

MIRKO, KRALJEVIĆ ČRNOGORSKI

Letos sta izšla doslej dva zvezka, namreč:

Ante Kovačić: **Sabrane pripovedi.** — Tega pisatelja je šele najmlajša generacija hrvaških pisateljev potegnila iz pozabljenosti, v katero je padel. Kovačić je bil proti Šenoi in njegovemu krogu prvo-